ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΡΑΒΕΛΛΑ ΚΟΧΡΑΝ

Μια ἀποτυχοῦσα συνωμοσία. Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ Κόχραν. Στιγμὲς ἀγωνίας. Τρεῖς μέρες πρὸ τῆς ἐκτελέσεως. Ἡ ὡραία Ἀραβέλλα ἐλπίζει. Τὸ πάθημα του ταχυδρόμου. Ἡ δευτέρα διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως. Ἕνας πυροβολισμὸς στὸ δάσος. Ὁ βασιλεὺς ὑποχωρεῖ. Ἡ χάρις. Ποιὸς ἦταν ὁ σωτήρ. Πατέρας καὶ κόρη.

Ὅταν ἐβασίλευε στὴν Ἀγγλία ὁ Ἰάκωβος Στοῦαρτ, πολλοὶ δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ ἀνεκαλύφθη καὶ οἱ κυριώτεροι ἀρχηγοὶ τῆς συνελήφθησαν.

Μεταξὺ τούτων συγκατελέγετο καὶ ὁ εὐγενὴς Ἰωάννης Κόχραν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπολέμησε γενναιότατα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ του στρατοῦ, ἔπεσε αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν τοῦ βασιλέως καὶ καταδικάστηκε ὡς προδότης τῆς πατρίδος.

Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὥριζε νὰ ἀποκεφαλισθῆ καὶ νὰ τοῦ ξερριζωθοῦν ἡ καρδιὰ καὶ τὰ σπλάχνα. Δὲν τοῦ ἔμεναν παρὰ λίγες ἡμέρες ζωῆς ἀκόμα. Κι' ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τοῦ Ἐδιμβούργου, ἄκου ἦταν κλεισμένος ὁ κατάδικος, περίμενε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸ βασιλικὸ ἀπεσταλμένο ποὺ θὰ φερνε τὸ ἐπίσημο ἔγγραφο, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ ἐκρίωμα.

Οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ πολυάριθμοι φίλοι τοῦ Κόχραν πῆγαν ἐπανειλημμένως νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν στὴν εἱρκτή του καὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Μονάχα ἡ πολυαγαπημένη του θυγατέρα Ἀραβέλλα, τὸ προσφιλέστερο πλάσμα τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς, δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα γιὰ νὰ δεχτῆ τὶς ὑστερνὲς εὐλογίες του...

* * *

Ἕνα πρωί, ἐνῶ τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς ἔριχνε τὴν ὠχρὴ λάμψη του στὸ δεσμωτήριο, ὁ Κόχραν ἦταν βυθισμένος σὲ πένθιμες σκέψεις. Διατελοῦσε σὲ μεγάλη ἀπελπισία λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν εἶχε μπορέσει ἀκόμα νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴ μοναχοκόρη του.

Θέλοντας νὰ δροσίσῃ τὸ φλογισμένο του κεφάλι, τὸ στήριξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπάνω στοὺς ψυχροὺς καὶ ὑγροὺς τοίχους τῆς φυλακῆς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του...

Ἔξαφνα ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του νὰ τρίζῃ καὶ εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπρός του μιὰ νέα σὲ ὅλη τὴ λάμψη τῆς νειότης καὶ τῆς ὀμορφιάς της.

Εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα καὶ βάδισμα χαριτωμένο καὶ ἐπιβλητικό. Τὰ μαῦρα της μάτια, τὰ τόσο λαμπρὰ ἄλλοτε, μαρτυροῦσαν μιὰ βαθειὰ θλίψη τώρα, τὴ θλίψη ποὺ ἀφίνουν τὰ δάκρυα. Τὰ μαῦρα σὰν ἐβένινα μαλλιά της ἔπεφταν καὶ σκέπαζαν τὸ λεῖο καὶ λευκότερο ἀπὸ μάρμαρο μέτωπό της.

Ὁ ἀτυχὴς δεσμώτης σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε μὲ συγκίνησι :

— Κόρη μου! Ἀραβέλλα μου!

— Πατέρα μου, καλέ μου πατέρα! εἶπε ἐκείνη καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, πνιγμένη στ' ἀναφυλλητά.

Ὁ δεσμοφύλακας τότε ἀποσύρθηκε, γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους, εἰδοποιῶντας τους, ὅτι ἡ συνέντευξίς τους ἔπρεπε νὰ εἶναι σύντομη.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, δυστυχισμένη μου κόρη, εἶπε ὁ Κόχραν σφίγγοντάς την ἀπάνω στὴν καρδιά του καὶ φιλῶντας την στὸ μέτωπο. Φοβόμοιν μὴν πεθάνω, πρὶν σοῦ δώσω τὸ τελευταῖο φίλημα. Κι' αὐτὸ θὰταν γιὰ μένα σκληρότερο ἀπ' τὸ θάνατο... Ἤρθες ὅμως καὶ ἔτσι πραγματοποιήθηκε ἡ τελευταία εὐχὴ τοῦ ἀτυχου πατέρα σου...

— Ὤ, σώπα, πατέρα! Δὲν θὰναι ἡ τελευταία, εἶπε ἡ νέα.

— Ἄχ, μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, ἀγαπημένο μου παιδί! Ἀλλοίμονο ὅμως, μετὰ τρεῖς μέρες...

Σταμάτησε, γιατί ἕνας κόμπος τοῦ ἀνέβηκε στὸ λαιμό. Ὅταν τοῦ πέρασε ἡ συγκίνησι, ἡ κόρη του ζήτησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ :

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, θὰ εἶσαι ζωντανὸς κι' ὕστερ' ἀπὸ τὶς τρεῖς μέρες... Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλιᾶ εἶνε φίλος τοῦ κόμητος Δινδόναλδ, τοῦ πάππου μου... Θὰ τὸν βάλουμε λοιπὸν νὰ μιλήσῃ γιὰ σένα στὸν Στοῦαρτ.

— Ἀλλοίμονο, καλή μου Ἀραβέλλα! Πρέπει νὰ χάσῃς κάθε ἐλπίδα γιὰ μένα... Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπογράφτηκε ἤδη κι' ἀπ' τὸ βασιλιᾶ, καὶ ὁ κομιστὴς τῆς θὰ βρίσκεται τώρα στὸ δρόμο...

— Καὶ ὅμως σοῦ λέω ὅτι δὲν θὰ πεθάνης, τὸν διέκοψε αὐτὴ σὰν νὰ μονολογοῦσε.

Ἔπειτα ἀγκάλιασε τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε μὲ γαλήνη :

— Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ χωριστοῦμε... Ἀλλὰ θὰ ἰδωθοῦμε καὶ πάλι...

— Πῶς εἶνε δυνατὸν αὐτό ; ψιθύρισε ὁ εὐγενὴς μὲ ἀπελπισία.

— Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήσῃ...

Ὁ Κόχραν τὴν ἔσφιξε ξανὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε μὲ λαχτάρα.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπῆκε κι' ὁ δεσμοφύλακας κι' ἀναγκάστηκαν νὰ ἀποχωριστοῦν.

* * *

Τὴν ἑπομένη τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς, κατὰ τὸ σούρουπο, ἕνας ταξειδιότης μὲ ζώνη δερμάτινη στὴ μέση καὶ μὲ κοντὸ ἐπενδύτη ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα προχωροῦσε μόνος του στὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Βερουίκ.

Ἀπὸ τὸ παράστημά του φαινόταν πὼς ἦταν νέος, ἀλλὰ φοροῦσε τόσο χαμηλὰ τὸ κατέλλο του, ὥστε τοῦ σκέπαζε ὅλο τὸ πρόσωπο σχεδόν. Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ σακκοῦλι του καὶ στὸ ἄλλο τὸ ὁδοιπορικό του ραβδί.

Εἶχε νυχτώσει πειὰ γιὰ καλὰ καὶ μαῦρα σύγνεφα σκεπάζανε τὸν οὐρανό. Δυνατὸς ἀγέρας φυσοῦσε καὶ ὅλα μηνοῦσαν τὴν καταιγίδα ποὺ πλησίαζε. Ὁ νέος ὡστόσο πάντα προχωροῦσε...

Θέταν ὡς δυὸ ἢ τρία μίλλια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ὅταν λόγῳ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου.

Πέρασε ἐκεῖ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε τὰ βήματα ἑνὸς ἀλόγου ποὺ διευθυνότανε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ νέος κρύφτηκε ἀμέσως, καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ καβαλλάρης περνοῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπ' τὴ μπόρα, ἔπιασε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του κι' ἀκούμησε ἀπότομα τὸ πιστόλι του στὸ στῆθος του διατάζοντάς τον νὰ ξεκαβαλικέψῃ.

Ὁ ἱππεὺς θέλησε νὰ ἀντισταθῆ, ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση μὲ δύναμι καὶ τὸν ἔριξε καταγῆς. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος κοιτόταν ζαλισμένος κι' ἀναίσθητος σχεδὸν μέσα στὶς λάσπες, ὁ νέος ἄρπαξε τὸ δερμάτινο σακκοῦλι του καὶ γίνηκε ἄφαντος τρέχοντας πρὸς τὴν πεδιάδα...

Ὁ νέος τὸν πλήγωσε ἐλαφρά, πήδησε στ' ἁμάξι, πῆρε τὸ ἔγγραφο κι' ἔγινε ἄφαντος...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες διαδόθηκε στὸ Ἐδιμβοῦργο, ὅτι ὁ κομιστὴς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Κόχραν εἶχε ληστευθεῖ στὸ δρόμο καὶ μόλις εἶχε γλυτώσει τὴ ζωή του.

Ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροὺς καὶ ἐκδικητικοὺς μονάρχας τῆς ἱστορίας, δὲν ἄργησε νὰ ὑπογράψῃ δεύτερο ἔγγραφο, ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταχυδρόμος ποὺ θὰ κόμιζε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ὅ,τι κι' ὁ πρῶτος. Περνῶντας λοιπὸν τὴν ἴδια περίπου ὥρα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐνέδρας, εἶχε ἐπιταχύνει τὸ βῆμα τοῦ ἀλόγου, ποῦσυρε τὸ ἁμάξι του, κυττάζοντας γύρω του μὲ προφύλαξι καὶ κρατῶντας τὸ πιστόλι του γεμᾶτο στὸ χέρι.

Εἶχε φτάσει πειὰ στὴν ἄκρη τοῦ πυκνοῦ δάσους, ὅταν ἔξαφνα ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ τὸ ἄλογο, χτυπημένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα, σταμάτησε. Τὴν ἴδια στιγμὴ πρόβαλε ἀπ' τὰ δέντρα ἕνας ἄγνωστος, ρίχτηκε πάνω στὸν ταχυδρόμο, ἀκούμησε στὸ στῆθος του ἕνα ἐγχειρίδιο καὶ τοῦ ζήτησε τὸ ἔγγραφο τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ ταχυδρόμος ἀρνήθηκε νὰ τὸ παραδώσῃ. Τότε ὁ νέος τὸν πλήγωσε ἐλαφρά, πήδησε στ' ἁμάξι, πῆρε τὸ ἔγγραφο κι' ἔγινε ἄφαντος...

* * *

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὰ πάντα εἶχαν ἑτοιμαστεῖ στὸ Ἐδιμβοῦργο γιὰ τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Κόχραν καὶ οἱ δήμιοι δὲν περίμεναν παρὰ τὴ βασιλικὴ διαταγή, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔφτασε οὔτε τώρα γιὰ τὸ λόγο ποὺ διηγηθήκαμε παρατάνω. Ὁ βασιλεύς, μαθαίνοντας τὴν ἐκ δευτέρου ἀρπαγὴ τῆς διαταγῆς του, ἀπέδωσε τὸ περιστατικὸ στὴ θεία πρόνοια καὶ δὲν τόλμησε νὰ ἐναντιωθῆ στὸ θέλημά της. Ἐννοεῖται ὅτι στὸ σχηματισμὸ αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως συνετέλεσαν πολὺ καὶ ἡ εἰσηγήσεις τοῦ ἁγίου πνευματικοῦ του.

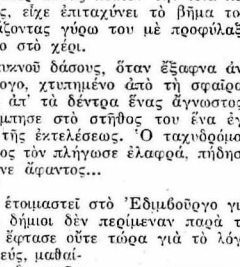

Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, ὁ Ἰωάννης Κόχραν, κατὰ διαταγὴ τοῦ βασιλέως, ἀφέθηκε ἐλεύθερος. Βγαίνοντας ἀπ' τὴ φυλακή του, ρί-

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΟΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ΠΟΥ... ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ !...

Ὁ Κάρολος Β'. τῆς Ἀγγλίας εἶχε ἕναν ἀσχημότατο αὐλικὸ ὀνόματι Τζὼν Οὐίλκυ, ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος ἀπὸ τὶς... ἐρωτικές του ἐπιτυχίες.

Ὁ Οὐίλκυ αὐτὸς εἶχε σχετικῶς τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτό του, ὥστε συνήθιζε νὰ λέγη συχνά :

—Δῶστε μου μισὴ ὥρα προθεσμία, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ξελογιάσω καὶ τὴ φίλη τοῦ ὡραιοτέρου ἀνδρὸς τῆς Ἀγγλίας !...

* * *

Περίφημος ἐπίσης γιὰ τοὺς ἔρωτές του ἦταν καὶ ὁ διάσημος ρήτωρ καὶ συγγραφεὺς Μιραμπώ.

Ὁ Μιραμπὼ εἶχε ἀσχημότατο κεφάλι, τερατώδη ὄψι, παμμεγίστη μύτη, χοντρὰ χείλη, κούτσαινε καὶ ἦταν βλογιοκομμένος !

Ἐν τούτοις ὅμως χάρις στὴν ἐξαιτνάδα του καὶ στὴ φιλοδοξία του κατόρθωσε νὰ διατρέψῃ ὄχι μονάχα στὸ πολιτικό, ἀλλὰ καὶ στὸ... αἰσθηματικὸ πεδίον !

* * *

Ἄλλος ἐπίσης ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ ὀνομαστὸς γιὰ τοὺς ἔρωτάς του, ἦταν καὶ ὁ Γάλλος ποιητὴς Σκαρρόν.

Ὁ Σκαρρὸν εἶχε τερατώδη φυσιογνωμία, καὶ μιὰ φορὰ ποὺ θέλησε νὰ βγῇ στὸ καρναβάλι μετημφιεσμένος σὲ ἀγριάνθρωπο, ὁ ὄχλος ἐξεμάνη καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω στὸ κυνῆγι.

Τότε ὁ Σκαρρόν, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πλήθους, ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ σὲ μιὰ δεξαμενὴ ποὺ βρῆκε μπροστά του καὶ νὰ σωθῇ κολυμπῶντας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν χειμῶνας, τὸ ἀκούσιο αὐτὸ λουτρὸ τοῦ ἔφερε παράλυσι καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ μείνῃ κατάκοιτος διὰ βίου.

Ἂν καὶ ἄσχημος καὶ παράλυτος, ἐν τούτοις ὁ Σκαρρὸν παντρεύτηκε μὲ ἔρωτα τὴν ὡραιοτάτη Φραγκίσκα ντ' Ὠβινιέ, ἡ ὁποία μετὰ τὸ θάνατό του ἔμεινε στὴν ἱστορία γνωστὴ ὡς κυρία ντὲ Μαιντενόν.

Ὅταν γινόταν ὁ γάμος τους, ὁ συμβολαιογράφος ρώτησε τί προῖκα εἶχε ἡ νύφη.

—Δυὸ μεγάλα μάτια, ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, δυὸ ἀξιαγάπητα χέρια καὶ ἄφθονο πνεῦμα ! ἀποκρίθηκε ὁ γαμπρός.

—Καὶ σεῖς τί προγαμιαῖο δῶρο τῆς δίνετε ; ἐξακολούθησε ὁ συμβολαιογράφος, σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τῆς ἐποχῆς.

—Τὴν ἀθανασία ! ἀποκρίθηκε κομπορρημονῶντας ὁ ἐγωϊστὴς Σκαρρόν.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ μακρὺς λαιμὸς φανερώνει ἀνησυχία καὶ ἀτυχία, ὁ κοντὸς φρονιμάδα καὶ ἐνεργητικότητα καὶ ὁ μέτριος πολλὲς φιλοδοξίες.

—Ἡ μακρυὰ μύτη δείχνει δειλία, ἡ κοντὴ καὶ χοντρὴ λαιμαργία, ἡ μεγάλη καὶ γυριστὴ μῖσος καὶ μοχθηρία.

—Τὰ μέτρια αὐτιὰ φανερώνουν εὐφυΐα καὶ προθυμία, τὰ μεγάλα καὶ ἀνοιχτὰ ἐρωτικὴ διάθεσι καὶ τὰ μακρυὰ βλακεία.

χτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν του καὶ ὡδηγήθηκε μὲ δάκρυα χαρᾶς στὸ σπίτι του.

Ἀπὸ ὅλους ὅμως τοὺς οἰκείους του μονάχα ἡ Ἀραβέλλα ἔλειπε, αὐτὴ ποὺ τοῦ εἶχε δεῖξει τὴ μεγαλείτερη ἀφοσίωσι καὶ στοργὴ στὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς του. Ὁ Κόχραν ἀποροῦσε γι' αὐτό, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ κάποιος νεαρὸς ἄγνωστος. Ὁ νέος αὐτὸς φοροῦσε ἐπενδύτη ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα, ἀλλὰ τὸ φέρσιμό του ἔδειχνε καταγωγὴ ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴ ποὺ φανέρωναν τὰ ροῦχα του. Ὅταν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν Κόχραν τὸν χαιρέτησε στρατιωτικά, συγχρόνως δὲ τοῦ ἔδωσε δυὸ χαρτιὰ καὶ τοῦ εἶπε σιγανά :

—Ἀφοῦ τὰ διαβάσῃς, ρίξτα στὴ φωτιά...

Ὁ Κόχραν τὰ πῆρε καὶ τὰ διάβασε μ' ἀνατριχίλα. Ἦσαν ἡ καταδικαστικὲς ἀποφάσεις, ἡ ὑπογραμμένες ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ, ἡ ὁποῖες εἶχαν ἁρπαγεῖ ἀπὸ τοὺς ταχυδρόμους. Ὁ γηραιὸς εὐγενὴς σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ξένου, τοῦ εἶπε :

—Πές μου, πές μου, ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ μὲ ἔσωσες ; Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ ὀφείλω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ;

Τότε ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό του καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γηραιοῦ εὐπατρίδου.

Ἦταν ἡ Ἀραβέλλα, ἡ ἀγαπημένη του κόρη !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἡ σπατάλη τοῦ θυμιάματος. Ὁ μίζερος παιδαγωγός. Μιὰ ὡραία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οἱ βασιλεῖς καὶ ἡ νίκη. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος κι' ὁ δειλὸς στρατιώτης. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ βασιλέως. Τὸ χαμένο ποτήρι. Ἀλέξανδρος καὶ Σερκπίων. Ὁ καλύτερος βασιλεύς. Ὁ φιλοβασιλικὸς κι' ὁ φιλαλέξανδρος. Ὁ γέρως ποὺ βαφότανε. κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦταν ἀκόμα παιδὶ καὶ πήγαινε νὰ προσευχηθῇ στοὺς θεούς, ἔκαιγε φοῦχτες τὸ θυμίαμα ἀπάνω στοὺς βωμούς.

Ἀπ' τὶς πολλὲς φορές, μιὰ μέρα, τὸν εἶδε ὁ παιδαγωγός του Λεωνίδας καὶ τοῦ ἔκανε τὴν ἑξῆς παρατήρησι :

— Περίμενε νὰ κυριεύσῃς πρῶτα τὴ χώρα ποὺ βγάζει τὸ λιβάνι καὶ τότε μπορεῖς νὰ τὸ ξοδεύῃς μὲ τόση ἀφθονία...

Ὅταν ἀργότερα ὁ Ἀλέξανδρος ἐπεξέτεινε τὸ κράτος του νικῶντας διαρκῶς καὶ διαρκῶς προελαύνοντας ἐν θριάμβῳ, ἔγραψε στὸν παιδαγωγό του τὰ ἑξῆς :

«Σοῦ στέλνω ἑκατὸ κιβώτια μὲ ἀρώματα καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ δείχνῃς ἄλλοτε μικροψυχία ἀπέναντι τῶν θεῶν. Μάθε ἀκόμα ὅτι ἐκυρίευσα καὶ τὴ χώρα ποὺ βγάζει τὸ λιβάνι !...»

* * *

Κάποτε παρακινοῦσαν οἱ φίλοι του τὸ Μεγάλο Ἀλέξανδρο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του ἐν καιρῷ νυκτός. Ἀλλ' ὁ μέγας στρατηγὸς ἀρνήθηκε νὰ τὸ κάνῃ λέγοντας :

—Δὲν παιριάζει σ' ἕνα βασιλιᾶ νὰ κλέβῃ τὴ νίκη !...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κάλεσε κάποιον δειλὸ στρατιώτη ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

—Φίλε μου, φρόντισε ἀπὸ αὔριο ν' ἀλλάξῃς ἢ τὸ ὄνομά σου ἢ τὴν καρδιά σου !...

* * *

Σὲ μιὰ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κάποιος Μακεδὼν ὁδηγοῦσε ἕνα μουλάρι φορτωμένο μὲ χρυσᾶ νομίσματα, ἀνήκοντα στὸν Βασιλέα. Ἀλλὰ τὸ ζῶο ἀπόστασε ἀπὸ τὸ πολὺ περπάτημα καὶ ὁ ὁδηγός του ἀναγκάστηκε νὰ φορτωθῇ ὁ ἴδιος τὸν σάκκο μὲ τὰ χρήματα.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶδε ποὺ πήγαινε φορτωμένος καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀφήσῃ τὸ φόρτωμά του καταγῆς γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Κάνε λίγο κουράγιο ἀκόμα, φίλε μου, ὥσπου νὰ πᾷς τὰ χρήματα στὴ σκηνή σου καὶ νὰ τὰ κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου !...

* * *

Ὁ οἰνοχόος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔχασε κάποτε ἕνα χρυσὸ ποτῆρι καὶ κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο φόβο γι' αὐτό.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπώλεια, ἐκάλεσε μπροστά του τὸν οἰνοχόο του καὶ τοῦ εἶπε :

—Μὴ φοβᾶσαι... Ὅπου κ' ἂν πάῃ τὸ ποτῆρι ποὺ χάθηκε, πάντα βασιλικὸ θᾶναι !...

* * *

Μιὰ μέρα ρώτησαν τὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο γιατί, ἐνῶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους του εἶχε χαρίσει διάφορα δῶρα, μονάχα στὸν Σεραπίωνα δὲν εἶχε δώσει τίποτε.

—Γιατί δὲν μοῦ ζήτησε ! ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεύς.

Λίγες μέρες κατόπιν, ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιζε μὲ τὸν Σεραπίωνα τὴν σφαῖρα καὶ παρατήρησε ὅτι ὁ φίλος του ἔρριχνε τὴ σφαῖρα σ' ὅλους ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

—Γιατί δὲν μοῦ τὴ ρίχνεις κι' ἐμένα, Σεραπίων ; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

—Γιατί δὲν μοῦ τὴ ζήτησες, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατάλαβε τότε τὸν ὑπαινιγμό του καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴ τοῦ ἔδωσε πλουσιώτατα δῶρα.

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο ποιὸς εἶνε κατὰ τὴ γνώμη του ὁ καλύτερος βασιλεύς.

—Ἐκεῖνος ποὺ διατηρεῖ τοὺς φίλους του μὲ δῶρα καὶ κάνει φίλους τοὺς ἐχθρούς του μ' εὐεργεσίες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

* * *

Ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους του ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκτιμοῦσε περισσότερο τὸν Κρατερὸ καὶ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὸν Ἡφαιστίωνα.

—Ὁ Κρατερός, ἔλεγε, εἶνε φιλοβασιλικός, ἐνῶ ὁ Ἡφαιστίων εἶνε φιλαλέξανδρος !

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος ἔπιασε ἕνα γέροντα ποὺ ἔβαφε τὶς τρίχες του καὶ τοῦ εἶπε ἐρωνικά :

—Ἀντὶ νὰ ἐπιδιορθώνῃς τὰ μαλλιά σου, καλύτερα θᾶταν νὰ ἐπιδιόρθωνες τά... γόνατά σου !...

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος